

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Bernat, 5, Pral.-2.ª
CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

¿A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N' Ernest Frau, Brosa.—Llibreria Amengual y Muntaner.

PRETXA

d'En

Pica Pica

Ja feia estona que no havíem lletgit es setmanari socialista «El Obrero Balear». L'hem fuitatjat aquesta setmana i mos hem resolt a donar-li una enhorabona i un encaç. Una enhorabona per que publica un article atacant una cosa que mereix atacar. Un encaç per que en publica un altre que no treu cap a carrer, que no pot passar ni amb rodes. Hala, idò, a veure si feim lo que hem resolt. Després seguirem ocupant-mos, si Deu ho vol, dels desbarats que va escriure el Sr. Rullán de Sóller sobre la Sagrada Escritura. Aquest senyor en va escriure tants i tants, que, a pesar de fer tant de temps que LA AURORA se dedica a posar-los es *sed contra* (un cascavell, com aquell que diu), encare no los ho ha posat a tots.

1

Sa nostra enhorabona a «El Obrero Balear»

Le-hi donam de bona gana an aquest setmanari per lo que diu sobre ses *corrides* de toros. Diu que els que assisteixen an aquestes festes, no les poren apreciar amb tota sa magnitud de sa seua barbaria. Els moviments passionals i sa seua atenció se gasta tota sensera en seguir ses peripecies des drama que se representa en es *redondel*. Els crits de terror, de còlera, d'entusiasme des públic de toros, semblen bramuls d'un monstro llegendari, d'una bestia dormida que resucitès per contar-mos ses emocions d'una veia i trista humanitat que creiem morta i enterrada per sa pietat des sitgles. Diu «El Obrero Balear» que mentres se fassin toros a Espanya, els estrangers continuaran tenguentmos an els espanyols com si fossem uns barbres. I no-n té sa culpa es poble baix de que encare se fassin toros. Es una rondaia això de que si se suprimissen aquets espectacles aquest poble se revolucionaria. Si tenim toros, és per que aquells que no són poble, les volen o al manco no fan lo que haurien de fer per sa desaparició d'aquesta calamitat nacional; és per que ses classes directores i que governen no són lo suficientment enèrgics per desterrar d'Espanya això que mos botxorna a davant els estrangers. Això diu «El Obrero Balear» i això està molt ben dit.

2

Un encaç a «El Obrero Balear»

Aquest setmanari publica un article titulat «*La Iglesia se nos come*» i en aquest article s'hi lletgeixen una partida de bataionades: «*Sumad todo lo que cobra el ejército* (diu «El Obrero Balear») *la magistratura, los maestros de escuela, los empleados públicos en los distintos grados de la jerarquía administrativa, incluyendo la lista civil, y la cifra que obtendrás será inferior a la que representa la Iglesia en España.* Es aquesta una bataionada amb tota l'orde, una bataionada colossal com poques se-n senten.

¿Ai l'Esglesia costa més pessetes a Espanya que lo que costen s'exèrcit, sa magistratura, els empleats públics y tots els que cobren des Govern plegats? ¡Per amor de Deu van a missa! ¿I are no comprèn «El Obrero Balear» que aquesta afirmació no treu cap a carrer? ¡¡L'Esglesia treure més dobles a Espanya que s'exèrcit i sa magistratura i totes ses demés institucions juntes!!! Aiximateix es necessari tenir barra per dir una cosa d'aquestes! «El Obrero Balear» fa pujar a 773 milions i pico de pessetes sa cantitat que l'Esglesia en treu de Espanya. ¡Posa fava, Lluc! Des presupost conte «El Obrero Balear» 44 milions i pico. Vejem noltros aquesta partida.

Es ministeri de Gracia i Justicia conigna per Culte i Clero 41.236.464 pessetes amb céntims; i ha de tenir en conte «El Obrero Balear» que aquests 41 milions són tan mal contats que es Culte i Clero només arriba a cobrar-ne 33 milions, per motiu de que ses assignacions inferiors a 5.000 pessetes tenen es 14 per 100 de desconte, i ses de 5.000 pesetes en amunt perden es 20 per 100. Després hi ha sa baixa per lo que se calcula que treu sa Bul·la de la Santa Creuada i que s'Estat té prou esment de descontar-ho, i llavor hi ha ses cèdules personals, i llavò ses minves de si a ses parroquies e-hi ha Ecònoms en lloc de Rectors, ja que els Ecònoms reben des Govern més poc que els Rectors.

An aquests 33 milions e-hi ha que afegir 757.984 pessetes que dona es Govern a l'Esglesia en concepte de «Obligacions Generals de s'Estat» i 838.622 amb céntims que dona an es Clero castrense i an es Clero de Marina.

De manera que s'Estat Espanyol paga a l'Esglesia 34 milions 596 mil 605 pessetes amb 50 céntims. Això segons ses matemàtiques. Segons sa fantasia dels de «El Obrero Balear», segons els contes errats dels que escriuen aquest setmanari, que se penjaríen per fer mal an es Clero i a l'Esglesia, s'Estat paga per capellans i coses de Relligió no 34 milions sinó 44. ¿Que los importen an els de «El Obrero Balear» 10 milions envant 10 milions enrera, si serveixen per fer odiós tot lo que fa olor d'Esglesia?

Si «El Obrero Balear» procedís amb sinceritat agafaria sa «Gaceta de Madrid», lletgiria els presupost des Govern i voria que lo que dona s'Estat a l'Esglesia, voria que aquets 34 milions i pico son una cosa irrisoria en es costat dels milions que costen ses demés institucions d'Espanya. Posat en aquest punt de vista que és es vertader, no tendria pit, n'estam segurissims, d'afirmar que lo que representa a Espanya l'Esglesia puja més que lo que suma tot lo que se dona a s'exèrcit, a sa magistratura, an els mestres d'escòla i an els demés empleats públics.

«El Obrero Balear» emperó va de mala fe. Després d'afegir 10 milions a lo que es Govern dona a l'Esglesia, continua efegint milions i mes milions, que diu que l'Esglesia, cobra per altres conceptes, fins a fer arribar ses entrades de l'Esglesia a sa suma fabulosa de 773 milions i pico de pessetes.

Aquests milions que afegix, los treu «El Obrero Balear» de «*el presupuesto eclesiástico de todos los Ayuntamientos y Diputaciones*», de «*las utilidades arancelarias por nacimientos*», de «*las utilidades arancelarias por matrimonios*», de «*las utilidades*

arancelarias por defunciones, cementerios y traslado de cadáveres», de lo que donen es feels a l'Esglesia, de ses dispenses, etc. etc. ¡Això se diu parlar de memoria! ¿I aon consta que tot això puja fins a 773 milions? ¡773 milions de dois de «El Obrero Balear»!

¿No veu «El Obrero Balear» que si fos ver que l'Esglesia xupàs tants de dobles com ell suposa, no hi hauria cap capellà que anàs a peu? ¿No comprèn «El Obrero Balear» que no hi hauria cap capellà que no gonyàs al manco tant com un carabinero? ¿Qué no sab «El Obrero Balear» que hi ha capellà—jo en conec i los podria citar— que en vint anys d'exercir es ministeri no s'ha vist mai a tenir 50 duros a un recó? ¡I diu «El Obrero Balear» que «*la Iglesia se nos come*»! ¡I diu «El Obrero Balear» que així s'explica que «*esté la miseria adueñada de España, que haya tanta hambre y que los hospitales a donde ella empuja a los desvalidos carecen de los recursos necesarios para acogerlos y curarlos*»! ¡Beníssim senyors de «El Obrero Balear»! Estigueu segurs que heu convençut a tot' hom. L'heu convençut d'es gran toix que passetjau.

3

Ventim p'el Sr. Rullán de Sóller

¿Que arribarem a no coneixer-mos, Sr. Rullán? Ja feia un parei de setmanes que no m'havia pogut destorbar amb V. Per altre part com ja ha deixat s'esquerada de desvariatjar sobre la Sagrada Escritura i ¡ja-hu veu! he cregut convenient deixar de revisar els quatre desbarats que queden de V. p'es temps de més lluguda. Estigui segur que-hi pens amb V. i que a poc poc, si Deu ho vol i Maria, mos posarem cabals.

Va dir V. que és fals que Cristo Nostro Senyor designàs a S. Pere per que fos es Cap de l'Esglesia; i va dir que és fals per que aquell verset de S. Mateu que diu: «Jo te dic (és Cristo que parla) que tu ets Pere (Cefas, nom siriac que significa *pedra*), i demunt aquesta pedra edificaré sa meua Esglesia, de tal manera que ses portes (els poders) del infern no prevaleixaran contra ella, i a tu te donaré ses claus del Reine de los cels», és un verset *intercalat*, un verset fals que qualque mal intencionat va incloure a s'Evangeli de S. Mateu. Vosté Sr. Rullán, presenta aquesta raó per demotrar que S. Pere no és es Cap de l'Esglesia; de tal manera que si resultàs que aquell verset fos vertader, fos autentic, V. regoneixaria que afectivament Cristo va promete primer a S. Pere i li va donar més tart es primat de jurisdicció a demunt tota l'Esglesia. ¿No és així?

Idò be, Sr. Rullán, me permeti una pregunta. ¿I d'aon ha despenjat V. que aquell verset no és autèntic? ¿Com és que V. creu que aquell verset no és vertader? ¿Quines proves té per no admetre aquell verset? Si aquell verset sempre ha figurat dins els diferents còdix de s'Evangeli de S. Mateu ¿an a que ve are dir que és un verset intercalat? I si no hi ha ligurat sempre ¿perqué no mos diu el Sr. Rullán quant, com i qui va fer aquella intercalació? Val la pena, Sr. Rullán que mos espliqui qualque cosa d'aquestes abans de voler que creguem aqueixa novelat que V. mos predica. Hala, idò; té sa paraula s'escurarari de Sóller. Si no presenta raons, que no-n presentarà, que no trobi raro el Sr. Rullán que tot

el mon admeti aquell verset còme autèntic i per lo tant que cregui que Cristo va designar a S. Pere per que fos es cap de l'Esglesia.

Al entorn del Centenari

Segurament ha d'esser grat an es lectors de LA AURORA, lletgir lo que'l B. Ramón Lull escrigué sobre l'esperit que ha de moure els cristians qui per millor conèixer i honrar Deu s'apleguen en devotes pelegrinacions i romeries; més encara tenguent en conte que són estat aquestes uns dels actes de les presents festes lulianes a on el poble mallorquí fins ara ha presa una part tan activa, nota per cert altament esperançadora. Lo que transcrivim és, casi sencer, el capítol 113 del «*Libre de Contemplació en Deu*» a on parla de «*Com hom repren guarda de lo que fan los pelegrins els romeus*» joia de sentiment i llenguatge de l'Edat mitja, en que flori amb abundós esclat la literatura catalana i de la qual és el patriarca el B. Ramón Lull.

¡Quina llàstima que'l poble mallorquí no haja fet encara de les obres originals del B. Ramón el seu menjaret preferit!

Oh Jhesu Christ Senyer, gran, amoros! A vos sia gloria e honor; car nos veem, Senyer, que per la vostra amor e per honrarvos, van les gents en pelegrinatge e en romeria e van cercar los locs sants e les esgleyes an vos demostrats miracles; e van visitar lo vostre sant sepulcre e la esgleya de Roma el sant apostol sen Jacme els altres locs on es feta membransa dels sants apòstols e dels altres sants e santes. Los pelegrins, els romeus veem, Senyer, que porten bordó e esportella, (1) e veem que us van cercant per lo mon sà e là, e veem que's luyen de lurs encontrades e que van en longues terres; e veem que per amor de vos sostenen molts de treballs e moltes de malenances per grans frets e per gran calor que han e per gran fam e set que sostenen. Los benahirats pelegrins e romeus veem, Senyer, que us van cercant per lo mon en diverses maneres; car los uns s'en van a cavall, los altres van a peu; los uns van acaptant pobrament, los altres van feents almoína; e los pelegrins els romeus per plans e per muntanyes los veem anar, e per locs agrests inhabitables; en los quals locs han molt d'afany e molt de mal e molta de paor e molta de pena.

Senyer pregat, Senyer loat, Senyer amat! los pelegrins els romeus veem, Senyer, que van sercarvos cavalcant; mas vos, Senyer, com vengués en est mon per cercarnos, en altra manera nos vengués cercar car peus descals anàs, e en les vostres mans e en los vostres peus portàs los claus, dementre fos clavat en la sancta creu, e en lo vostre cap portàs corona d'espines qui totes vos entraven per la carn. Si los romeus van cercar-vos, Senyer, cavalcans en palafrens ni en muls ni en mules, vos volgués cercar nostra salvació cavalcant en la sombra. Si los pelegrins vos cerquen portant lo senyal de la creu en lur muscle, vos cer-

(1) Del llatí sportula, és una senaieta amb pa, vi i alguns dobles que els romans donaven com-a per caridat an es poble.

cás ells, portant la creu en vostre muscle, en la qual fos clavat e mort. E si los romeus van cercant ab blancs draps en que jaquen i ab assembles (2) carregades de roba, vos cercás nos en la creu, la qual fo lit de mort. E si los romeus porten aur e argent e diners per despesa, e vos vengués a la creu pobre e despullat de tots vestiments. Los pelegrins els romeus, Senyer, veu que us van cercant plorant, suant e gemegant per lassedat (3); mas vos, Senyer, nos havets cercats en altra manera; car escampant tota l'aygua e tota la sanc de vostre cors nos cercás. E si los romeus van plorant e treballant cercar vos que els perdonets lurs culpes, vos, Senyer, cercás nos altres muirent, plorant, treballant, per tal que nos aguésem gloria perdurable.

Honrat Senyer, servit per tots los pobles! Nos veem que els pelegrins els romeus vos van cercant luny, e vos sots prop; car cascun home vos pot trobar, si's vol, en son alberc e en sa casa, tant sots prop. E doncs, Senyer, ¿perque son molts homens tan neús, que us van cercant luny, e porten lo demoni a lur coll, adoncs on van carregats de pecats?...

Remembrat Senyer, reclamat, colt e beneyt e servit! Aquells qui us van cercar, Senyer, si us volen atropar, vaju vos cercar en les boques dels homens religioses empobrits per la vostra amor, car aquí vos porán atropar! car los sants religioses nit e dia vos nomenen e us adoren e us preguen e us loen e us beneixen. Tots los vestiments dels sants religioses vos vaja hom cercar, Senyer, qui atropar vos vol: car sots los lurs pobres vestiments esta lur cor, lo qual ama vos e contempla en vos. Mas qui atropar no us vol, Senyer, vaja cercar vos sots los nobles vestiments dels homes vanaglorioses, car en lo cor d'aquells no estats vos, ni contemplacio de vos no es en ells. Aquells qui vos, Senyer, van cercar en aquells homens qui son pacients e qui son injuriats e malmennats per los homens injurioses ergulloses, aquells porán atropar vos: car aquí sots vos esperat e reclamat, e en aquells está la vostra gracia e la vostra benedicció.

Oh vos, Senyer Deus, en lo qual está tota nostra gloria e tota nostra benhauransa! Qui us vol atropar, Senyer, no us vaja cercar per les plassas ni per les carreres poblades, car en aquells llocs no y sots vos nomenat ne remembrat, segons que's tangina, ni no y parla hom de vos ni no y diu hom si no quax (4) falsies e engans e escarns e vanitats. Qui vos vol atropar, Senyer, no us vaja cercar als palaus dels reys ni dels prínceps ni dels alts barons, car no y tracta hom si no quax de vanagloria e de coses de poc recapte. En los alfondecs (5) ni en los obradors no us hi cal cercar, Senyer, car no y tracta hom quax si no de vendre e de comprar e de jurar e desferjar. Glorios Senyer! los pelegrins els romeus qui vos van cercant, si us volen atropar vaju a les esgleyes e a les cases dels religioses e a los hospitals, car aquí oírán parlar de vos e de vostre bonea, e en aquells llocs se porán acompanyar e encontrar e asolassar contemplant en vos. Qui vos, Senyer, vol atropar, en amor e en lealtat e en devocio e en fe e en esperansa e en dretura e en misericordia e en veritat vos vaja cercar: car en tot loc on aquestes virtuts sien, en tots aquells llocs sots vos, Senyer. On, benahuirats son aquells e aquelles qui en ay-tals coses vos cerquen; car encontinent que hom vos cerca en les virtuts, sempre vos atropa.

Ah Senyer amant, ah Senyer benivolent per tots los vostres benivolents!

(2) Bisties de traginer.

(3) Cansament.

(4) Casi.

(5) Llonja o cortera, llocs aon els mercaders e-hi fan els seus negocis.

Ses coses que hom vol atropar, Senyer, diligentment vos deuen cercar; e no us deuen cercar en les figures ni en los entallaments ni en les pintures de les esgleyes; enans vos deuen cercar en los coratges dels sants homens e dels sants religioses, en los quals vos estats de nit e de dia....

Amorós Senyer! Lo vostre sotsmés (6) vos ha cercat moltes de vegades en la creu, e los meus ulls corporals anc no us an pogut atropar en la creu; mas bé an atropat en ella, Senyer, la vostra figura e la representacio de la vostra mort. On, sempre que jo no us podia atropar ab los ulls corporals, e jo vos cercava ab los ulls de la mia animal on cogitant e remembrant en vos, la mia anima atrobava vos; e per l'atropament que feya de vos, comensava mon cor a escalfar de calor d'amor, e los meus ulls se comensaven a plorar e la mia boca vos comensava a loar. Ah Senyer! Beneyt siats vos, qui molt dia vos sots leixat atropar als vostres sots meses. On, aquelles ores que us atrobaven, Senyer, demanaven si vos aviets amor ni dousor ni devocio ni plaer ni contricció donássets o venéssets o prestássets, car grau mester n'avieu. E vos, Senyer, per la gran benignitat qui en vos es, e per lo vostre gran ensenyament, umpliets e abeurárets ells de la vostra gracia e de la vostra benedicció.

Glorios Senyer, ple de misericordia e de dousor e de pietat! Los pelegrins els romeus qui us van cercant ¿que'ls val que us cerquen e que no us remembren ni us ameu ni no cogiten en vos ni en la vostra bonea ni contemplen en vos? ni que'ls val, Senyer, com vos an atropat, si no us amnen e no us honren e no us loeun e no us servexen? aquells e aquelles qui van per moltes vies aspres e perilloses, debades se treballen, Senyer, si de vos no s'enamoren e si de vos no parlen, e que mentre que amb vos serán, que's guarden que lur cor no sia ocupat ni empatxat de les vanitats d'aquest mon. Ah Senyer Deus! ¿E tampoc val als viandants, per lo mon cercar vos, pus tornen a pecats e a vanitats, con venguts de lur peregrinacio e de lurs romeus!

Senyer ver Deus, qui avets recreat e beneficiat tot lo mon! Granea e gloria e virtut sia coneguda a vos e a tot quant de vos es: car tot dia veem que som pelegrins e romeus de la mort, a la qual nos acostam dia e nit. On, benahuirats son aquells e aquelles qui s'entrecoren e s'atropen ab vos, enans que sien pervenguts a la mort car a la mort vos atroparán en gloria.

Los romeus qui fan romeria a la mort, si enans que a la mort sien pervenguts no us an atropat en est mon, a la mort, Senyer, vos atroparán per justicia tot cruel, menys de pietat e de misericordia, e ja per nulls temps ab vos no s'encontrarán en gloria. Lo vostre servidor el vostre home, Senyer Deus, s'aparella com fassa romeria d'anar murir per la vostra amor. On enans que ell sia pervengut a la mort, placia us Senyer, que s'entrecore ab vos en tal manera que nulls temps no's partisca de contemplacio ni de la amor ni de la gloria de son Senyer Deus.

A. PONS

Es cireré de sa civilisació

(d'En Clavarana)

Mai s'havía vist! Quina alegría més grossa! — Ja ha arribat! cridava tot-hom cantant, pegant bots i ballant, i fins i tot menjant i beguent. Es moixos i es cans d'aquell llogaret ditxós amagat dins ses montanyes, també s'escanya-

(6) Servent.

ven tot dient a n'es seu modo: Ja ha arribat! Ja's vengut!

Qualsevol s'hagués cregut que lo que havia arribat era sa nova de que es cobrador de contribucions s'havía romput una cama, o de que per allà havien tret sa Grossa, però cal... res d'això; lo qu'havía arribat era d'una trascendencia més gran: era el sen Pau, es conrador qui tenia més sous de tot es poble, homo veiet, menut, viu com una centella, i amb dues patilles que a res s'assemblaven més que a dos tronxets de còl, però amb tot i amb això era ben trempat per fer una riaia, xistós de bona marca, més alegre que unes castanyetes i bromista de primera.

Però, quina era sa causa de tanta d'alegria a s'arribada del sen Pau?

Perque aquell dia el sen Pau amb sa barretina i ses esperdenyes representava sa civilisació moderna. Per això el rebien amb tants de rams i paumes i amb tants d'arcs de triumf.

S'arc millor era es de sa plassa, que l'havien fet amb sacs de patates, fuies de còl, tot enremellat de prebes ver-meis que havien oferit es conradors.

Ara be, es qui vulguin sebre ses raons perque el sen Pau representa sa civilisació, basta que girin un poc la vista demunt es poble i será bõ d'endivinar.

Es poble de que parlam era un llogaret voltetjat per els quatre vents de montanyes i singles ben alts, qui'l separaven de tota l'altra part de mon, i per això deien qu'estava tant i tant atraçat. — Allà no sabien que eren periodics, i per això tampoc s'empatxaven de res nat del mon: tot quant sabien era per rutina i no feieu més que conrar sa terra i comerç de llana.

Que més havien de mester? Ells així se gonyaven ses sopes i amb sa llana feien es quatre sous. — Però, s'esperit modern qui no espera raons, quant se donà compte de s'estat d'es poble, començà a empeltar-los es noms de savatjes, atrassats, amics de sa fosca, beneits, ases, i altres per l'estil.

¡Que els hi caigué de tort quant e-hu varen sebre! No e-hi ha remei, digueren, mos hem de llevar aqueix feix de damunt, costi lo que costi. I després d'haver cavilat per un vent i per s'altre com descarregarien aquesta somada, varen resoldre enviar-ne un a la ciutat perque estudiàs sa civilisació moderna, a veure que havia de fer un poble per esser civilisat. —

Varen escuir el sen Pau, qui era es qui tenia mes canets.

Ei sen Pau amb un parei de dies va cumplir s'encarrec i poc després va enviar a dir que estava de retorn.

Quin dia de més alegría va esser aquell!

Sa casa del seu Pau pareixia un formiguer: tot-hom entrava i sortia, i n'hi va haver qui per fer-li mes festa armaren una serenata amb lo que tengueren mes avinent: amb corns i esqueselles, pelles i caceroles, ciurells, mortés, etc.

Quant es sol se va haver post el sen Pau va reunir a tots es caps de ses families per explicar-los lo quehavía après.

Mirau, los va dir, he llegit a uns papers, que los diuen periodics, que, segons diu tothom no duen més que mentides, pero tot-hom així mateix los creu; idò, he llegit que no porem arribar a n'es cap d'allà de sa civilisació fins que tot siga de tots, perque sa propietat individual, segons diuen aqueis periodics, es un robo; per lo tant, per por de que ademés d'amics de sa fosca no mos diguen lladres, que per cert mos cauria ben agre, havem de fer de modo i manera que tot siga de tots. ¿Que tal vos pareix s'idea?

S'escandol qui e-hi va haver va esser gros de tot, fenomenal; es qui no tenien més que sa camia que duien demunt, fort i no't mogues deien que si, si! però ets altres que no, ni de cap casta!

Quant el sen Pau va sentir aquestes comandacions, va fer un poc la

torta i va dir: cavallers tot e-hu arreglarem; i per això antes d'establir-ho amb formalitat, ferem una prova.

Remisca! De primera! respongué tothom. — Idò, per fer s'ensai, va dir el sen Pau, jo donc a n'es poble un cireré que teng a sa vinya de darrera camèua: desd'ara mateix és de tot es poble; no de cad'un sinó de tots plegats; tothom porà anar a menjar cireres. D'avui en envant s'anomenarà es cirer de sa civilisació, i perque cresqui amb més força cad'any li penjarem a sa soca sa llana que no haurem pogut vendre.

I tot-hom bons crits i remeules, i visca el sen Pau! visca sa civilisació!

Quant això passava era d'hivern, i poc després va esser hora d'etsequiar es cireré.

— Ala, qui etsecaia es cireré?

Aquí varen començar es rots.

— Jo, deia aqueix, res que veure teng en so cireré! s'obre no és meu.

— A mi m'ho dius? deia s'altre; per que m'he de carregar aqueix feix? — Que l'etsecai es veinat.

Negú l'hagués etsequeiat si dues jayes, qui no tenien aon caure mortes, un dia que no llenya per fer foc, pensaren en so cireré i varen dir: — I es cireré també és nostro, anem a etsequiar-lo. —

I vos assegur de cert que l'hi daren una etsequeiada tan forta que n'hi deixaren ben pocs de brancons.

Quant vengué s'Abril així mateix començà a treure flors, però no com un abre ben cuidat, sino unes flors menudes i malaltisses que pareixia no havien de surar.

Però feia bon sol i ses flors no s'aturaren de creixer.

Llavors varen esser ses bones.

Es gorrions així mateix són socialistes; i com vengué es temps de fer es nius, pensaren que es cireré era de tots, i ja e-hu crec, allà falta gent!

Però ets al-lots, qui solen esser més socialistes que es gorrions, i no tenen passada bona, quant varen veure aquells nius, ja l'hi han estret alt es cireré a devallar-los.

Llavors hagué de passar es pobre abret un'altre martiri. — Tot caia fet a troços: ses fuies, ses branques, es poc fruit que tenia. Però, per bona sort d'es cireré e-hi va haver un al-lot qui pegà un tal esclat de dalt a baix que se va rompre una cama. Això va fer molt de renou. I qui va haver de pagar la festa va esser el sen Pau, perque es pares de s'al-lot el posaren com un padàs brut diguent-n'hi de tota casta.

— Ah gran aubercoc! li deien si no vos haguesseu posat en lo que no vos importava, s'al-lot no tendria sa cama rompuda. Ara mos e-hu de pagar es metje i ses medicines, grandíssim nonigú!

— Fills meus, deia ell, amb aquella cara de polissó, que les vos pag es poble! Es cireré no és meu.

So'n pare i sa mare de s'al-lot be varen corre cap a munt i cap a vall a veure si trobarien qualcú qui les pagàs es malfraig, pero varen corre de bades. Es cireré no era de nigú.

Però va passar s'Abril i vengué es Maig, i es sol ja començava a encalencir; es cireré encara que estàs tant mal parat va començar a treure cireres.

Llavors tot-hom volia ses cireres, i tanta pressa tenien que mai arribaven a granar.

N'hi va haver qui quant veren això, se'n anaren a n'es Bal-le, demanant-li que fes una crida, manant que no més anassen a cuir cireres es diumenges, i així tendrien temps de madurar durant sa setmana.

Però, com s'esplica això! digueren es mes avançats en ses idees. Si ses cireres son nostres, quin dret té es bal-le d'aturarnos de menjar-ne, quant mos dongui la gana? Meam qui será es curro qui mos aturi!

I l'endemà dematinet es més atrevits i saragateros, partiren cap a n'es cireré i pegaren una bona panxada.

Ell com ets altres se'n temeren, això ja bastà per donar-se per entesos.

—Baix de safiguera! varen dir aquets, i li coparen depressa cap a n'es cireré.

—No mos cau be, respongueren es de dalt, mentres tant les s'empessolaven a grapagades; s'obre és nostro.

—I nostro també, contestaren es de baix.

I per fer-ho voure començaren a amollar un bon esplet de pedres. Es de dalt totduna no en feren cas, però com es macs tornaren pedres, i com més anava, caien més espessos, aquets s'encengueren de tal manera que baixant de es cireré, envestiren tan fort que hi va haver una gra lluita dins aquell camp, sa mes negre i feresta que s'ha vista mai.—Garrotades, guineveta des, pedrades, dones qui se treien es cambuix, desmais; e-hi va haver de tot i molt.

L'endemà el sen Pau, volgue treure es nas per una finestreta, i per poc no l'hi esclafaren amb una pedrada.

—Gran nonigú! li deien, si no mos haguesses enredat amb aquesta *civilització*, jo no tendria aqueix braç romput, deia un.

—Ni jo es cap xapat.

—Però, fills meus, que voleu que vos diga, deia el sen Pau, guaiant per una retxilera, mig-riguent amb aquella cara de pòlissa: Quina culpa teng jo? No volieu conèixer aquestes noves idees? Idò, vat-ne-t' aquí un botó per mostra.

I tançà totduna sa finestra amb molta de oportunitat, perque just llavors una pedra d'aquelles tan allisades, va pegar a n'es vestiment de sa finestra, per fer-li voure'l mal efecte de ses seues paraules.

Tres dies després una comisió de vehins des poble, se presentà a ca'l sen Pau demanant-li per favor que tornàs prendre es cireré, perque havien pensat, i tocat de prop, que per viure en pau lo millor era «donar a cadescú lo que és seu».

F. FRONTERA.

Escos Nacionals

L'Espanya bella, personificada per gentil donzella sempre jovenívola i que mai envelleix, pareix que, quant tantes altres nacions disputen entre sí amb ferosa lluita, amb mirada trista contempla, desde les plaies del Mediterrani, la destrossa horrible que fa la guerra: però amb resolució firme ha dit: «No vos ajudaré ni vos ofendré, potencies fortes de la civilisada Europa». ¿Per qué, li han dit alguns fills seus, per que, mare nostra, no dones prompte ajuda i favor a sa teua veïna i companya França i a la noble Inglaterra i a totes les altres que lluiten contra les cruels Alemanya i Austria? I Ella les ha contestat: «Jo som aquella que està posada per Deu en estes terres del extrem S. O. de Europa, a on establí mon trono baix pavelló de porpra partit per una franja d'or; desde que el mon va ésser creat vatx imperar per llarg temps demunt els cunillets que habitaven mos dominis fins que vengué l'ibero a rendir-me homenatge i jo el vatx acceptar per fill i ell m'acceptá per mare; desde llevors és que comença ma historia tota hermosa i bella, si be entreteixida de qualque disgust. ¿I no sabeu voltros que es principal m'ha vengut de França an aquí voltros me deis que dec ajudar? Ai, no'm fassueu recordar les traïcions negres que ella m'ha fetes que llàgrimes de sang derramaré. Aquesta França an e-qui jo tant he estimat, encara que hagués rebut alguns agravis anteriors, enamorada d'ella vullí devers l'any 1700 dispensar-li s'

honor més gran que dispensar-li poria, vullí que un fill seu, Felip d'Anjou, vengués a retgir mos dominis en nom meu, a ell i a sos successors vatx donar mon cetiro; digau, fills meus, si poria jo donar-li major prova d'amor; idò sapiguen que quant feia un sitgle no se recordava gens de mí, antes alsà contra mí mateixa la seua ma inicua, volgué pagar-me les grans merses que li havia fetes fent-me sa esclava, volgué veurer-me a sos peus cruelment encadenada ¡ah! ¿jo ser esclava de França?... vengué a casa mía per treurer-me defora i ella quedar-s'hi, i, gracies a la valentia de mos fills que li feren, valerosos, la guerra de l'Independencia, vatx ésser lliura; ¿hi pot haver per mí major injuria i ignominia? i la puc estimar an aquesta França tan cruel? Desitjosa jo altre vegada, molts d'anys després, de estimar a França vatx fer-li una prova; dir-me que sí, era un motiu per quedar amigues, dir-me que no, demanava que persistissem inimigues. ¿Sabeu que va succeir? Quant l'any 1898 jo tenia aquella guerra tant sense motiu amb sos Estats Units, en la qual si perdía havia de perdre totes ses possessions que en aquelles hores encare conservava a Amèrica, i fora d'ella vatx acudir idò a França ¿sabeu que va fer? va fer es sort a sa meua veu? ¿que trobau? per això ara no'm toca ajudar-li, encara que, ja hu sabeu, es motius principals de no ajudar a ningú, són ses meues propies conveniencies; tampoc me toca ajudar a Inglaterra que en el cas que vos he dit va fer lo mateix que França, va consentir que perdés, poguent ella molt be ajudar-me; és que sempre juga amb mí amb dues cartes Inglaterra, per una part com qui moltes vegades me favoreixa i per s'altre me desfavoreix terriblement. Sols d'Alemanya en sa guerra en sos Estats Units vatx rebre paraules de consol; per tant no digueu qu'haja estat cruel amb mí; cruels han estats, si, moltes de vegades França i Inglaterra, per tant no dec jo lluitar contra Alemanya, ni molt manco contra Austria que mai m'ha fet res, i jo encara recort amb satisfacció aquella època en que un fill seu, i fill meu al mateix temps governava mos dominis, En Carles I, s'època més brillant de sa meua historia. Basta, fiis meus, d'argumentacions; sa neutralitat és lo que vol se vostra mare patria, i lo que tots es qui m'estimau deveu haver de proclamar ben altament, a fi de que se veja cumplida sa resolució firme que desde un principi vaiu prendre: «No vos ajudaré, ni vos ofendré, potencies fortes de la civilisada Europa.»

Rup.

Cartes descloses an En. Miquel X.

CARTA II Existencia de Deu

Molt estimat amic meu:

He pensat de comensar sa tasca de nostra correspondencia familiar estodiand el punt caporal de sa existencia de Deu, Nostro Senyor (alabat sia per a sempre), no perque sospiti que vos teniu duptes respecte d'una veritat tan clara que no hi ha ningú en el món que no la vegi, sino perque, ja que anam a parlar de coses de Relligió i de Moral, bó és que no deixem de fer menció, a fi de refrescar-la, d'una cosa que és es principi i fonament de tota obra ben pensada.

He dit que s'existencia de Deu era una veritat tan llampant i clara que no hi havia ningú tan desgraciat que no'n tengués noticia; i perque hu vegeu vos ne diré quatre paraules.

Perque sa materia vaji més amb orde

estodiarem aquest fet relligiós, primer dins sa vida dels *pobles primitius*, llavor dins sa dels del *extrem Orient*, en tercer lloc dins sa del *Orient*, i per últim dins sa del *Occident*.

1. Dins certs endrets arreconats d' Africa, d'America del Nort i del Sur, lo mateix que dins qualque illa d'Oceania, s'hi troben aquests pobles incults i atrassadissims, que p'es seu estacionament propi de gent sauvatge, sense mica de progrés ni camvi, mos dona sa ventatge de que, qui veu aquests pobles d'avui en día i estodia sa seva Relligió, veu i estodia sa Relligió de molts de milenars d'anys enrera, perque lo que are pensan es lo que pensaven en aquells temps antics. Idò bé, ets homos sabis qui han viscut entre aquests sauvatges, i han après la seva llengo i costums, i llavó han vengut a dirmosho, tots están conformes en dir que, además d'altres veritats relligioses i primer qu'elles com es ara, s'existencia de s'anima humana, tots creuen amb un *Gran Esperit* que té poder damunt ses forses de sa naturalesa: aquest Gran Esperit és Deu.

2. Entre ses gents del Extrem Orient, n'anomenarém tres d'antiquíssimes: Ets Xinos, ets Indis i es Perses.

D'es Xinos hi ha que dir que adoren un Ser suprem, que anomenen Shang-ti (emperador eminent).

Ets Indis en general tenen sa Relligió que se diu Brahmanisme que té uns docents deu milions de feèls i tots calen es cap devant En *Brhaam*, que és es seu Deu.

Lo mateix hem de dir dels Perses, els quals adoren a Deu amb veneració, com-e Principi des Mal i de ses Tenebres, que no vé a ser altre cosa que el Dimoni. A Deu l'anomenen amb sa seva llengo *Ahura* que vol dir *Senyor*, i també *Mazda*, o sigui *Sabi*. Diven que és un ser espiritual, dotat de ciencia perfectissima, que produeix ses coses bones i les sustenta i governa: per aixó l'adoren baix des simbol d'es foc clarificat.

3. A l'Orient ses principals Relligions son ses dels Semites i ses dels Egipcis.

Entre es *Semites* hi ha es Babilonics, Assiris, Cananeus, Arameus, Arabes, Edomites, Ammonites, Moabites, Israelites, i, amb certes diferencies, segons sa diversitat de llengos, anomenen a Deu Il, Ilu, Eloha, Elohim, noms que signifiquen *Es Poderós*, *Es Senyor suprem*, per indicar que a Deu li están subjectes totes ses coses.

Altre tant direm dels Egipcis, que estaven molt atrecats an es Semites, puís que també veneraven un Deu únic i universal, que anomenaven *Noute*.

4. Dins l'Occident bastarà anomenar els Grecs, Romans, Gals, Germans.

A Grecia *Zeus*, a Roma *Jupiter*, a la Gallia i a la Germania, altres noms com *Bowo*, *Gott*, eren els que servien per expressar es concepte de Ser Suprem, digne de sa veneració i acatament de totes ses criatures.

Are aquí posarem punt an aquesta llista de noms, encarregantvos que si teniu lleguda no deixeu de fuetjar sobre aquest punt qualque llibre que en parli bé, i vos assegure que no será temps perdut. Aquets datos anteriors están trets de s'obra d'En Tanquerey que parla de l'Iglesia de Cristo.

Antes de que posem punt final an aquesta carta tal vegada será bó recordar lo que va succeir fa una temporada. Un tal Lubbock, a una obra escrita amb anglès sobre s'«Origen de sa civilisació» se va atrevir a defensar que hi havia en el mon qualque tribu tan arreconada i disminuïda d'enteniment, que no tenia noció de Deu ni de sa Relligió; però allò va ésser una pura mentida segons s'encarregá de fer veure en Roskoff dins s'obra que titulé «Das Religionswesen der rohesten Naturalvoelker» (S'essencia de sa Relligió dins es pobles primitius més atrassats.): tots els pobles i tribus del món

tenen dins es seu cor ben arrelada s'idea de Deu nostro Senyor.

Are per acabar farem esment d'unes paraules molt escaients que es va deixar caure en Plutarco, escriptor grec d'antes de que N. Sr. Jesucrist vengués an el mon: «Si te passetjes per moltes terres podràs trobar ciutats sense murades, sense lletres, sense lleis, sense cases, sense riqueses ni escuts, ciutats que no saben res de gimnasis ni de teatres; emperó una ciutat que no tengui temples ni deus, que no fassi es juraments devant sa divinidad i no li demani conseis, que no oferesqui sacrificis per alcansar bens i alliberarse des mals; això negú hu ha vist mai.»

Amb una altre carta, si Deu ho vol, farem es val-Deu an aquest punt tan important. Amb això me despedesc de vos, respectable amic, tot pregant a nostro Senyor, que Ell, que té amb ses mans tota sa Gracia, mos ne concedesqui d'abundant per cumpir sempre la seva Santa Llei. Amen.

Vostro feèl sirvent.

FIL-I-FIL.

La segada

La segada és una de les feines casolanes que tenen més perfum de poesia, revestint fins avui, una solemnidad patriarcal propia de les antigues costums mallorquines. ¡Quina immensidad de meses segadores es troba per tot arreu! unes són rosses de coloret de terra, altres blanquinoses com els cabeis d'un infantó, i en tot i a's mitx de tot, la cantoria de l'acuellada jovenívola i riallera que forma, per dir-ho així, l'esquida música camperola, que Déu ha posada en la creació, perque servís de gaubansa an el mós jornalier que conra ses nostres terres.

Era la segada, altre temps, p'el jovent, una de les tretes més gangoses del any; amb el seu producte se compraven el cordoncillo, una creu de filigrana per dur els dies de festa, i sobre tot els qui havien de contreure matrimoni, se compraven les pessas més costoses del moblatge. Se reunien amb escarades, en les grans possessions, i un de l'escarada era l'escarader major, el qual s'entenia directament amb l'amo o senyor del lloc i els altres amb ell, de qui rebien les ordes i jornal; tots duien la seva fauç, didals i demés necessaris per la feina; arribats a la possessió, les senyalaven el lloc de son estatge i se disponia la segada de la sigüent manera: A les tres uis espolsats i fora són, fauç en mà, se dirigien an es tai de la seva feina tots cantant, i allà *dali* que *dali* bones falçades i gavelles en terra al compàs de les cançons.

Copet i altre copet
fan una falçada guapa.
les dones tenen sa rata
que els-e dona doloret.

deien els homos, i les dones responien picades del jòc:

Els homos tenen sa rata
que els-e dona doloret.

Jo segava blat *cabòl*
quem traspasava es capell,
l'amo estava content d'ell
i jo n'estava ben pòc.

Y entre bromes i riaies seguïen la falçada sense distreurer-se gens, fins que arribaven a devés les set, que era quant feien la barenada, asseguts en terra a l'ombra de qualque figuera flò carregada de fruit clivellat que deia menjau-me.

Després tornats a la tasca, seguïen la cantoria i feina a rompre sota un sol ardorós i viu com una brasa, que el capell de paumes, d'ales flonges, im-

pedia calgués directament demunt les seves testes calrades. A les deu, sa madona les duia llet, si n'hi havia encara, i se feien ses truites anomenades de segador, reparant així les decaigudes forces dels qui ja se retien.

Noltros segadors som deu que tots venim amb una ona, però tenim na Coloma que no pot arribà a peu.

Animant així an els que no porien seguir els altres, que a té qui té s'enfanyaven cap endins de les meses calrades i seques p'es sol arborós de les onse.

Al arribar aquestes hores, una de les figures més galanes i gentils del camp dels segadors era l'aiguera, la més jovensana de la colla, atrevessant el camp desde l'ajup an el tai i del tai al ajup, asseguda sobre la somera carregada amb dues gerres plenes d'aigo fresca i estil·lada; per tot la criden i li demanen aigo, i ella a tots atén i assacia; per ella son els nius que es troben i per ella també qualque cançó d'aquelles més garrides i ben pensades.

A les onse, les porta an els segadors les meloses i confitades figures seques amb llevors d'anís i aigordent amb erbes, mentres fan el *ruc* a s'ombra regalada de les figures, des-suant a l'oratjol sanítos de l'ampla i delitosa pagesia.

Al tocar mig dia se tocava el corn per dinar, després de la dinada, els qui tenien són anaven a fer la sesta a una ombra fresca, i els demés que casi sempre era el jovent, olvidant-se del cansament, a s'ombra de les cases solia armar un ball a llis, de lo més garrit que se haja vist mai, al compàs d'un fabiol i el ragüinyoletjar de una veu agraciada que solia cantar unes cançons per l'estil:

Segà a sa Torre, germans,
ès com qui anar amb galera,
jo he trescada més terra
que un cassador amb set cans.

L'any coranta vaig segar
devora una jovensana,
i casi sempre va anar
de puput i mala gana.

L'any qui vé no segaré
ni a jornal ni a escarada,
perque ja seré casada
i es pá de s'homo tendré.

No era extrany en aquelles rol·lades, compareixer-hi els enviats dels enamorats portant a les seves promeses un paneret plé de ramells de cireres, figures flos i qualque taronja tardana més dolça que la mel, tot destirant-se d'una glosa ben pensada i composta, ji en vesseu de riaies i bromes! i si hi havia algún glosador, les contestava a la seva escamesa de lo més garrit.

Acabat el ball, anaven altre pic a la feina a ont se feia lo mateix que el dematí, una fumada a les tres, a les cinc altre pic les figures seques i finalment a les sis, l'enciam ben trempat i gustós que la madona de la possessió enviava an es tai mentres tant se cantava qualque cançó per l'estil:

Hora de dú s'enciam
sa madona encara sega,
dins el lloc de son *Alegre*
mos hi murirem de fam.

Acabada l'escarada el ball de les *acabaies* ho confitava tot, casi sempre se reunien els escaraders de dues possessions. el ball es solia fer, ja bé en el terrat gran de la casa, ja bé a s'era o també a devant les cases, tothom cuidava de pegar bots i cabrioles a voler, i no faltava qualque jovensana més llesta que ses altres, que feia sa fantasia de ballar amb una botella plena d'aigordent a demunt es cap. i si

no li queia, dava beure a tots els homes de la rol·lada.

De retorn a la vila, duien una manada de brins els més alts a demunt es carro, ben al aire, mentres cantaven cançons, de tornada, una garrida i s'altra més, com per exemple:

En acabar es segá
tiraré sa fauç al aire
fins l'any qui ve quant vendrá
el temps passat no fa gaire.

Sebastiá Guasp

Lluchmayor de 1915.

RONDAIES DE MENORCA

Es vei Matei i es vei Tirulil·lu

Assó era un poble aont hi havia dos veis un que li deien es Vei-Matei i s'altra es Vei-Tirulil·lu que eren molt crics.

Un dia es vei Matei va quedá a deure un centimet de cavall a s'altra i li feia peresa es pagar-le-hi tant cric com era.

Per no haver-li de pagar un dia s'en pensá una.

—Ja se que feré, va dir, feré es mort i així m'ho perdonará.

Un dia se resol i es dematí no's va moure de dins es llit i ulls tancats, fent es mort.

Quant se feu grandia i es veinats van veure que no s'aixecava van dir: Qualca cosa de nou li haurá pigat a n'es Vei-Matei com no s'aixeca.

Van avisar es Rectó i sa Justicia, li van obri ses portes i com m'el veuen estirat damunt es llit sense bategar-se, tots van di.—¡No, ell es ben mort! L'haurem d'enterrá.

Comensen a tocar de mort i es vei-Tirulil·lu com hu sent va demaná:

—¿Qui es es mort?

— Es vei-Matei.

—¡Mirau! ell qui me devia un centimet, ja no m'el pagaré. No, pero no li perdón.

Allavores va pensar: Ja hu sé que feré, anit el tendrán tota sa nit dins l'Iglesia. Me amagaré dins sa trona i quant no hi haurá ningú li pendré ses sabates.

Es vespre s'en va i as temps que's Vei-Matei jeia ben estirat dins l'Iglesia, ell estava dins sa trona esperant per pendrerli ses sabates.

Assúxi senten renou de gent que s'acostava. I van essé una quadrilla de lladres carregats de dublés qui anaven a partir-séls dins l'Iglesia a sa claró de sa llántia.

Es temps que comensaren a contar es dublés, s'alsa es vei-Matei de dins sa caixa i cumensá a cridar: ¡Totes ses ànimes difuntes que surtin juntes! Totes ses ànimes difuntes que surtin juntes!

Es lladres con senten alló, carregats de por s'alsen i ¡cametes treis-mé d'aquí! cap a fora, deixant es sacs des dublés allá en mitj.

Es dos veis s'alsen i acurrents cap a n'es dublés a repartir-séls. Quant ja s'els acabaven de repartir es vei Tirulil·lu va pensar amb es centimet i li digué: Un centimet me falta, es que me deus. Donem es centimet que'm falta dic.

Al entretant es lladres havien tornat arrera per veure si arreplegarien lu deixat però quant foren a ses portes i van sentir: Un centimet me falta, donem es centimet.

— Si que son moltes ses ànimes difuntes, van dir ells. Ell sols no's ha tocat un centimet per hom i n'hi ha una qui s'ha quedat sense.

Y ja son partits ben deveres, i es dos veis s'en van endú es dublés i van ser ben rics fins que's van murí.

Cançons populars

Si sabía quin sant és
que cura de mal d'esquena,
d'estiu en haver segat
li faria una novena.

Si som petit, som ardit,
i així poca roba'm basta,
ses teiadures d'un sastre
basten per ferme un vestit.

Jo tenc tanta de cantera
com un estremoniat;
avui que no he berenat
me pens que es sol torna arrera.

Tots els homos petitons
són los qui atreuen ma vista
qu'amb catorce pams de llista
tenen jaquet i calsons.

Set senaies, catorse anses,
quatre banyes a dos bous;
en tenir cent i vint sous,
vet-aquí sis lliures franques.

Els erissons van a peu
ses tortugues van de grapes;
un moix que no agafa rates
no és pagat a ningún preu.

He agafat un *ui-de-bou*,
iquina ventura per mí!
tenc ses cames per bolli,
sa còrpora per farcí,
i cap i coll per fer brou.

Escoltau, el Sent Colau,
vos que sou un homo entés;
¿Quant vos donan un no-res,
per quin caire l'agafau?

Secció local

Diumenge hi hagué festa solemne a l'Hospital, dedicada a Jesús i a Maria, ses acabaies des mes de maig i des mes de juny. Digué l'Ofici Mn. Juan Aguiló i predicà Mn. Mateu Nebot, diaca. Es vespre feren s'adoració del Minyonet Jesús, i predicà dit Mn. Aguiló. El Bal·le i l'amo'n Pere Riera, Retgidor, tenien sa bassina a l'oferta, i repartien els ramells an els qui anaven a adorar.

Es per fer sa bandera d'ets *Exploradors* que s'Ajuntament d'aquí doná una cantitat, seguit s'exemple de lo que han fet a altres bandes. Es que aquesta institució d'ets *Exploradors* s'obri pas per tot, i ets Ajuntaments de Ciutat, de Sóller i d'ets altres pobles per on s'ha estesa, la protegeixen de bon de veres.

Dijous dematí contragueren matrimoni, a sa capella del Palau de la Almudaina, de Palma, es nostro particular amic i compatrici, primer tinent d'Artilleria, don Emili Nadal i Guasp, fii des metge don Guiem, amb la distinguida Sta. dona Teresa Simó i Oliver, fia des Director de la *Isleña* don Sebastiá. Doná sa bendició nupcial l'Im. i Rdm. don Jusep Miralles, Bisbe de Lleida, i celebrá sa Missa el Rnt. don Jaume Verger, cosí de sa novia.

Per part d'ella foren padrins don Emili Morales i dona Magdalena Simó, i per part des noví l'Exm. Sr. Capitá General don Valeriá Weyler i doua Maria Guasp.

Es testimonis eren: De part del Sr. Nadal es seu germà don Juan i es tinent coronell d'Artilleria don Rafel Isasi, i de part de la Sta. Simó es seu germà don Sebastiá i es seu cunyat don Guiem Palmer.

Deu concedesca an aquest novell matrimoni tota classe de felicidats.

Demà a la Parroquia hi ha festa solemne de St. Lluís i acabatai des sis *Diumenges* de St. Lluís, i predicará Mn. Juan Mascaró.

Aquesta setmana, gracies a Deu, ha fet bon temps ferm, aixó és, bon sol i calor a rompre. La gent e-hu ha aprofitat per garbetjer i per batre.

Ses vinyes, com més va, més malament. Ja desconften molts de porer vermar. Qualcú ha dit que ja han promesos es raïms a quinze pesetes.

La setmana qui vé dirán *missa-nova* es dos capellans joves de Manacor, Mn. Mateu Nebot i Mn. Bartomeu Durán.

Una de ses solemnidats des Congrès Litúrgic que se celebra aquesta setmana an es Santuari de la Mare de Deu de Montserrat (Catalunya) és s'Ordenació general, feta jious per l'Exm. Sr. don Francesc Ragonesi, Nunci S. S. a Espanya. Entre altres joves mallorquins que hi reberen les Sagrades Ordes, hem de contar es nostrosbenvolguts compatricis don Mateu Nebot i Antich i don Bartomeu Durán i Gomila, qui foren ordenats preveres, i, segons noticies, la setmana qui ve celebrarán a sa nostra Parroquia la seua *Missa Nova*.

Tot besant sa mà an aquests novells sacerdots, los donam a ells i a ses seues families s'enhonorabona.

Ademés dels Srs. Durán i Nebot hem vist que també figuren a sa llista des congressistes que han assistit an aquest Congrès de Montserrat aquests altres manacorins: Rnt. P. Miquel Rosselló, Rector i Prior de Lluch; Reverent don Guiem Femenies, Vicari de S'Horta; don Jusep Oliver, Advocat, i doña Aina Nebot. Los desitjam un felix viatge.

Hem vist amb molta de satisfacció que en es número extraordinari que ha publicat es *Boletín Oficial Eclesiástico del Obispado de Mallorca* dedicat a honrar la memoria del l'Im. i Rdm. Bisbe don Pera J. Campins (a. c. s.), se fa menció molt honrosa de LA AURORA, entre el periódics que publicaren articles necrològics amb acasió d'aquella mort tant sentida, i fins i tot copia sa inspirada poesia amb que honrà ses nostres columnes es nostro estimadíssim amic i col·laborador es jove seminarista i paje del Bisbe difunt, N'Andreu Caimari i Noguera, d'Inca.

Es notable orador i Auditor des Tribunal de la Rota que vengué de Madrid per predicar es sermó de sa festa que dissapte passat se celebrá a la Iglesia de S. Francesc de Palma a honra i gloria del B. Ramón Lull, dilluns passá per Manacor acompanyat d'alguns senyors de s'Ajuntament de Palma. S'aturaren a veure la Parroquia i després seguiren cap an es Port a on visitaren ses *Coves des Drach* i ses ruines de sa Basilica cristiana primitiva.